

Moordzaak zonder lijk

Jac. Toes en Paul Bolwerk

**MOORDZAAK
ZONDER
LIJK**

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Eerste druk mei 2015
Tweede druk juni 2015

© Jac. Toes en Paul Bolwerk 2015

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen, www.amvp.nl

Foto omslag © Patrick van Wolferen

Foto auteurs © Marco Vellinga

NUR 339

ISBN 978 90 468 1886 2

www.nieuwamsterdam.nl/moordzaakzonderlijk

Inhoud

- 1 Schoonmaak in schemerlicht 7
- 2 Een verloren zoon 9
- 3 Eén op de 40.000 15
- 4 Altijd vrolijk, altijd glimlachen 18
- 5 Ja goeiedag, met Henk Peters... 24
- 6 'Een risicovolle aanhouding' 30
- 7 Malle Pietje 37
- 8 Een vriendendienst met grote gevolgen 41
- 9 Welke dader past bij dit slachtoffer? 50
- 10 Lang, blond en irritant 59
- 11 Streng maar rechtvaardig 65
- 12 Tennis, scooteren en vrouwen 79
- 13 Sterker dan de regels van het geloof 89
- 14 Een belastend ladeblok 97
- 15 De verhoren werken bevrijdend 102
- 16 Speel je graag James Bond? 113
- 17 Zware schulden, zwaar verliefd 126
- 18 Henk Kiekkerieki 135
- 19 Het is niet wat je denkt, schatje 142
- 20 Bij de vondst van elk lijk gloort er hoop 153
- 21 B1390, B1391 en A3258 160
- 22 Frans, wat zou er in jouw grafrede staan? 168
- 23 De bedrogen echtgenote 179
- 24 Een mooie dag voor een lijkopgraving 185
- 25 De 'P' van Peters 191
- 26 Deal or no deal? 209

27	Het proces	218
28	Sandwichen in de leukste kroeg van Valkenswaard	230
29	‘Wie bent u, wat wilt u?!’	238
30	Heb ik met een moordenaar in bed gelegen?	254
31	Een safehouse onder de Cypriotische zon	268
32	Met een Brabants boerke op vrijgezellenreis	277
33	Alles of niets – de generale	286
34	‘Ik hoor u niet zeggen: ik ben onschuldig’	292
35	Een zwart gat in de bewijsvoering, het blijft knagen	303
36	Een nagedachtenis die vervaagt	315

Dankwoord 317

Over de auteurs 319

Schoonmaak in schemerlicht

Arnhem, begin mei 2009 – De verlichting van de omringende gebouwen werpt een zwak schijnsel op het silhouet van de parkeergarage aan de Langstraat. Op de smalle toegangsweg komt een Suzuki Wagon voor de gesloten ingang tot stilstand. Het is ver na sluitingstijd. Frans J. gebruikt zijn speciale toegangspas om naar binnen te rijden. De blauwe harmonicapoorten vouwen zich open. Behendig manoeuvreert hij de Suzuki via de oprit naar parkeerdek 1+.

Ingrid, zijn vriendin, zit zwijgend naast hem. Frans is de hele rit al kortaf tegen haar geweest. Waarom is haar een raadsel, maar ze weet wel dat ze dan haar mond moet houden.

‘We gaan een auto wassen,’ zei hij slechts toen hij haar thuis ophaalde. Meer wilde hij niet kwijt.

Hij stopt op de rijbaan, zet de Suzuki in zijn vrij en wijst naar een andere auto op het parkeerdek, een zwarte Volkswagen Golf die eenzaam onder de tl-lichten staat.

‘Rijd maar achter me aan,’ gebiedt Frans. ‘Helemaal naar boven.’

Zonder haar antwoord af te wachten stapt hij uit en loopt naar het Golfje. Zijn voetstappen echoën rond, zoals elk geluid weerkaatst wordt in het massieve, betonnen gebouw dat zeven verdiepingen telt. Ingrid kruipt snel achter het stuur van de Suzuki. Frans rijdt de wagen uit het parkeervak en draait geroutineerd via de hoger gelegen verdiepingen naar de parkeerplaatsen op het dakterras. Daar zet hij de Golf in de verste uithoek neer.

Terwijl Ingrid uitstapt, doet Frans de achterklep van de kofferbak van de Suzuki Wagon al open. Hij haalt er een witte

emmer met water uit. Met een grote, geelbruine spons begint hij de portieren, het stuur en het dashboard van de Golf schoon te maken. Ook de zijkanten neemt hij driftig onder handen. Met een doekje veegt hij de binnenzijde van de auto nog eens extra na.

Ingrid kijkt toe en wacht af. Hierboven is het donker. Alleen bij de liftschaft van de parkeergarage, die boven alles uittorent, brandt licht. Op de achtergrond ziet ze de contouren van de verlichte John Frostbrug, de Eusebiuskerk en de *twin towers*, de twee hoge kantoorgebouwen bij Arnhem Centraal. Ze huivert in de wind, die hier vrij spel heeft.

‘Hé, doe ook eens wat. Maak de bijrijdersstoel maar schoon,’ draagt Frans haar op. ‘Met die gele tape.’

Ingrid pakt een rol en plakt brede banen over de zitting en rugleuning van de bijrijderszijde. Met een snelle haal trekt ze de stroken weer los. Er zit allerlei viezigheid aan de krullende tape: haren, stof en vezels.

‘Je doet het niet goed,’ snauwt Frans. ‘Laat mij maar.’

Ingrid geeft de rol aan Frans, die zowel de bijrijdersstoel als de bestuurdersstoel met de gele tape afplakt. Geen stukje stof is meer te zien. Met forse halen trekt hij de stroken ervan af, frommelt ze bij elkaar en stopt ze in een plastic zak. Geen snippertje tape laat hij achter.

‘Kom, we gaan weer,’ zegt hij nadat hij het resultaat heeft geïnspecteerd.

Als ze in de Suzuki Wagon de parkeergarage uit rijden, durft Ingrid eindelijk de vraag te stellen die haar al die tijd heeft bezighouden: ‘Frans, van wie is die auto eigenlijk?’

Een verloren zoon

Woensdag 29 april 2009 – De vraag dringt zich voor de eerste keer bij haar op wanneer ze de slottune van het late journaal hoort. Henk, waar blijf je nou? Meteen stelt ze zich gerust. Laat dat jong toch, Dinie, het is Koninginnennacht! Gun hem dat verzetje toch. Ze zal de voordeur wel horen dichtvallen als hij thuiskomt, ze slaapt licht. Bovendien trekt Henk altijd zijn eigen plan, zeker wanneer er in de stad iets te beleven valt. Hij was er zoals altijd met zijn fototoestel op uit getrokken en dan verloor hij de tijd makkelijk uit het oog.

Ze pakt de afstandsbediening en zapt naar Omroep Gelderland. Misschien is er iets sensationeels tijdens de festiviteiten gebeurd, dan maken ze het daar wel bekend... Nee, niets bijzonders.

Soms zei Henk dat hij zijn roeping als nieuwsfotograaf was misgelopen. Regelmatig stonden zijn foto's in *Hoog en Laag*, *De Veluwepost*, soms zelfs in *De Gelderlander*. Hij stond ze voor een paar tientjes af, of voor niks als het zo uitkwam. Als ze zijn naam er maar bij zetten. Zelf betwijfelt ze of er een echte persfotograaf in Henk school, nou ja, zover was het gelukkig ook nooit gekomen. Henk gedijde het beste bij orde en regelmaat. Hij had leiding nodig en dat fotograferen moest maar een hobby blijven. Een hobby die trouwens al zijn vrije tijd opvrat. Tijdens het avondeten stond die pieper van hem altijd aan. Telkens als dat ding een krakerig geluid uitbraakte, boog hij zich gespannen naar het schermpje.

'Niks aan de hand,' zei hij negen van de tien keer, maar hij schrokte daarna subiet zijn bord leeg, alsof hij na het volgende

bericht wel op stel en sprong de deur uit moest. Dat gejaagde had hij als kleine jongen al.

In de verte hoort ze een torenklok elf uur slaan. Ze moest maar eens haar bed opzoeken. Morgen gaat Henk met zijn twee zussen en hun kinderen naar Apeldoorn, hij wil per se foto's van de koninklijke familie maken. Ze hebben dat al weken geleden afgesproken. Om kwart voor zeven zullen ze vertrekken, hij wil beslist op een goede plek staan. Ze schuift de gordijnen opzij en kijkt naar beneden of ze zijn VW Golf kan ontdekken tussen de rijen auto's op het parkeerterrein aan de voorkant. Nee, zijn auto staat er niet bij... voor de zekerheid nog even aan de zijkant kijken. Ze loopt naar de keuken en opent de balkondeur. Voorzichtig voor het afstapje... Ze houdt zich aan de balkonreling vast en doet een paar passen naar voren. Ze hoort voetstappen vlak onder haar balkon, ja, dat zal hem zijn... Ze buigt zich voorover maar een harde klap doet haar terugdeinzen. Voorzichtig gluurt ze over de reling terwijl de klap nagalmt. Hè, nee, het is de buurman die de kanteldeur van zijn garagebox dichtdoet. Ze kijkt hem na tot hij om de hoek van het appartementencomplex verdwijnt.

Is dat hem dan, daar bij de bosrand? Ja, daar loopt iemand, een schim... Henk! Ze wacht tot hij in de buurt van een lantaarnpaal komt... Nee, het is een wandelaar met een hond aan de lijn. Ze blijft een tijdje staan totdat ze geen beweging meer ziet en alleen het zachte geruis van de beuken en berken hoort.

Wacht, ze kan hem natuurlijk ook bellen, waarom niet?

Ze loopt terug naar de woonkamer, zet het geluid van de tv zacht en pakt de telefoon. Ze krijgt meteen zijn voicemail. Hé, wat raar! Heeft hij zijn mobieltje dan uitgezet? Dat was niks voor Henk, hij moest en zou altijd bereikbaar zijn.

Een tijdje zit ze met haar handen op schoot naar het beeldscherm te kijken. Had hij die middag niet iets over een afspraak met een politieman gemompeld? Maar dat kon gewichtigdoenerij zijn. Voor hetzelfde geld was hij met die vrouw uit Doetinchem de hort op. Met Jade, zijn aanstaande bruid, ja ja, zogenaamd dan... Ze kon geen hoogte krijgen van deze Djeetje, zoals

Henk haar noemde. Henk was dol op haar, hij legde haar be hoorlijk in de watten. ‘Dit is mijn vriendin.’ Hij had dat wel zes keer gezegd tijdens de officiële kennismaking. Ze waren er speciaal voor naar de McDonald’s in Doetinchem gereden. De avond was op een complete flop uitgedraaid.

‘Djeetje’ was een buitenlands type en ze had niks moederlijks over zich. Gaandeweg be kroop haar de gedachte dat deze vrouw puur en alleen op Henks geld aasde. Tenminste, als daar nog wat van over was. Ze kon het allemaal niet overzien maar ze zag wel de cadeaus binnenkomen die Henk aan de lopende band bij post-orderbedrijven bestelde. Henks chef had er ook al opmerkingen over gemaakt. Die vrouw maakte Henk helemaal gek, had hij gezegd. Ze begreep heus wel hoe... De foto’s van haar op Henks kamer lieten niets te raden over. Gelukkig waren er al gesprekken geweest met de begeleidingsdienst. Binnenkort kwam er een nieuwe bewindvoerder, een echte dit keer, die ook iets te zeggen had.

Die Jade was er later op de kennismakingsavond vandoor gegaan met de smoes dat ze de trein naar haar moeder moest halen, want die zat in een verzorgingstehuis in Amsterdam. Ja ja... alsof er na middernacht nog iets te beleven viel in een verzorgingstehuis. Zou Henk nu bij háár blijven vannacht? Dat zou dan de eerste keer zijn. Waar sliepen ze dan? Ergens in Doetinchem? Volgens Henk werkte Jade daar bij de Praxis. Ach nee, onzin, Henk kwam gewoon naar huis, net als altijd, elke avond. Hij wist dat ze hem nodig had. Ze moest maar even geduld hebben. Het was per slot een volwassen man en er kon ook iets in de stad aan de hand zijn wat lang duurde. Ze legt de telefoon weg.

Misschien was er een ongeluk gebeurd of een auto te water geraakt, of iets anders wat groot uitpakte, dan stond Henk met zijn camera vooraan om plaatjes te schieten totdat de laatste hulpverleners waren vertrokken.

Hij zou trouwens ook naar een popconcert op de Markt gaan. Misschien was dat uitgelopen.

Ze knipt de tv uit. Het geluid van een motor doet haar bewe-

gingen stokken. Is dat hem? Zo snel ze kan, loopt ze naar het raam. Nee, het is een lichtblauwe wagen die het parkeerterrein aan de voorkant op rijdt. Nou, tijd om er maar eens in te kruipen. Ze laat een schemerlampje branden. En het ganglicht. In de slaapkamer slaat ze de dekens open en begint zich traag uit te kleden.

Het kost haar moeite om in slaap te vallen. Er schiet van alles door haar heen. De verhuizing van Oosterbeek naar Doorwerth, een paar jaar geleden, was eigenlijk wel erg snel gegaan. Misschien te snel, maar het kon niet anders. Hun oude huis was op stel en sprong verkocht. Volgens de financiële deskundige zat er niets anders op. Ze verzopen in de schulden. Die meneer had daarna deze flat voor hen ingericht, met gloednieuwe meubels, verlichting, gordijnen en keuken. Als klap op de vuurpijl had hij ook een nieuwe auto voor Henk gekocht. Een Volkswagen Golf, Henk was er zuinig op. Je mocht er niet eens een gevulde koek in eten.

Ondanks de luxe voelt ze zich hier een vreemde eend in de bijt. Geen kwaad woord over Doorwerth, een chic dorp, hoor, en de Lidl is vlakbij, maar het is toch anders. Het appartementencomplex is ruim opgezet, toch krijgt ze het soms benauwd van al die mensen die zo dicht op elkaar wonen. In Oosterbeek hadden ze een eigen voor- en achtertuin. En maar één buurman.

Door dat gemijmer heeft ze even niet opgelet. Misschien is Henk ondertussen al stil binnengeslopen. Om haar niet wakker te maken.

Ze staat op.

In het halfduister van Henks kamer ziet ze vage contouren. Ze knipt het licht aan. Nee, op zijn bed ligt de gebruikelijke chaos van dekens en kleren, onaangeraakt. Ze kijkt even de kamer rond.

Gek, hij heeft zijn portemonnee niet meegenomen.

Ze loopt weer terug naar haar slaapkamer en stapt in bed. De deur laat ze half openstaan, dan hoort ze hem zeker als hij thuis komt.

Ze draait zich om en doet haar ogen weer dicht.

Ze heeft geslapen. Maar waarvan is ze wakker geworden?

Ze schiet overeind.

‘Henk?’ vraagt ze met schorre stem.

En nogmaals, harder: ‘Henk? Ben je daar?’

In de stilte die duurt en duurt, kijkt ze op de wekkerradio. 04.34 uur. Ze probeert haar gedachten te ordenen. Is Henk er nu nog niet? Ze schuifelt weer naar Henks kamer maar ze weet al dat het geen zin heeft. De deur staat nog open... Toch knipt ze het licht aan en staart weer naar de hoop dekens.

Hij zou toch geen geintje uithalen? Ze laat zich op haar knieën zakken en werpt een blik onder zijn tafeltje en het bed. Het kost haar een paar gemene steken in haar rug om weer overeind te komen.

Misschien heeft hij zich laten verleiden om naar Amsterdam te gaan en is zijn telefoon leeg. Daarom kan hij haar niet waarschuwen. Ze moest het daar maar op houden.

Hij is er niet. Ze weet het zodra ze haar ogen opendoet. Het is 06.10 uur en hij is er nog steeds niet.

Ze heeft al die tijd met gesloten ogen gelegen, af en toe dommelde ze weg maar daartussendoor was ze klaarwakker. Het is al licht. Ze richt zich op. De paniek stijgt naar haar keel. Er is iets vreselijks gebeurd, iets onherroepelijks! In haar nachtpon haast ze zich naar de woonkamer en grijpt de telefoon.

‘Jannie, Henk is weg!’

Het blijft stil aan de andere kant.

‘Hoor je me, Jannie? Hij is niet thuisgekomen, hij is gisteren naar de stad gegaan... hij neemt zijn telefoon niet op en...’ Ze ratelt het hele verhaal af. ‘Wat nu? Jullie gaan toch naar Apeldoorn?’

‘Mam...’ klinkt het slaperig. ‘Wacht nou maar even. Henk loopt echt niet in zeven sloten tegelijk.’

‘Henk komt altijd thuis, dat weet je toch?’ Ze onderdrukt een snik. ‘Wat moet ik nou doen?’

‘Het is pas half zeven...’ Jannie dempt haar stem. ‘Misschien staat hij ergens met pech.’

Ze snapt het wel, Jannie wil nog wat slaap pakken voordat haar kinderen wakker worden. Zal ze Diana dan bellen? Die is daadkrachtiger.

‘Oké,’ zegt ze berustend.

‘En laat Diana met rust,’ zegt Jannie. ‘Doe nog een tukje, dan zien we over een uurtje of zo wel wat er aan de hand is.’

Ze legt het toestel neer en vouwt haar handen op haar schoot. Bidden heeft haar door moeilijke tijden geholpen.

Maar welk gebed is er voor een kind dat niet thuiskomt?

Eén op de 40.000

Vrijdag 1 mei 2009 – Brigadier Hendrikus en agente Brenda die bij Dinie Peters poolshoogte komen nemen, weten niet meer dan dat de zoon des huizes, een man van begin veertig, na Koninginnennacht niet is thuisgekomen.

Dat verontrust hen nauwelijks. De melding van deze vermissing is er één van de 40.000 die jaarlijks bij de politie in Nederland binnenkomen. Negenennegentig van de honderd vermiste personen duiken binnen 48 uur weer op en de rest laat doorgaans iets van zich horen in de dagen daarna, op een paar uitzonderingen na die eeuwig wegblijven. Statistisch gezien is die kans dus ook in dit geval microscopisch klein.

Dit duo van de unit BPZ, die ochtend belast met de zogeheten incidentenafhandeling, rukt dus niet met zwaailicht en sirene voor deze melding uit. Natuurlijk was deze 77-jarige mevrouw ongerust, dat zien de twee dienders meteen. Maar daar zijn het moeders voor. Ongerustheid is geen aanleiding voor een grootscheepse zoekactie. Het duo noteert dat zoon Henk op woensdag 29 april rond een uur of vijf 's middags het huis heeft verlaten en sindsdien niet meer is teruggekomen. Ze schrijven op dat dit zeer ongewoon is omdat moeder Peters slecht ter been is en Henk voor haar zorgt. Bovendien is Henk nog nooit een nacht weggebleven. Ze maken plichtsgetrouw een aantekening van het vermoeden van moeder Peters dat Henks vermissing te maken zou kunnen hebben met een vrouw die in Amsterdam woont. Het kan zijn dat ze de relatie met Henk heeft verbroken, maar dat weet ze niet zeker.

Tja, een man die de hort op gaat nadat zijn vriendin hem heeft

laten zitten... Om dat te begrijpen hoef je geen psycholoog te zijn.

Zoals de procedure voorschrijft, nemen de agenten met mevrouw Peters de vragenlijst 'Vermiste personen' door. Officieel gaat het dus om Hendrik Frederik Peters, blank, blauwe ogen, brildragend, donkerblond haar, tikje grijzend, tenger postuur, 41 jaar oud.

Henk is in de namiddag, na het eten, in zijn VW Golf weggegaan. Hij droeg zwarte kleding en had zijn onafscheidelijke camera bij zich. Vreemd genoeg heeft Henk zijn portemonnee met geld en bankpas thuisgelaten, en ook zijn identiteitsbewijs. Waarom?

'Geen idee,' zegt mevrouw Peters. 'Henk zou het concert van Kane op de Markt bezoeken en hij had een afspraak met iemand die bij de politie werkt.'

Als bijzonderheid noteren ze dat Henk graag aanwezig is bij ongelukken, branden en opstootjes, kortom alles waarbij hulpdiensten zijn betrokken. Om foto's te maken.

En waar hangt Henk verder in zijn vrije tijd uit?

Op station Arnhem Centraal, weet mevrouw Peters. Daar zouden ze kunnen informeren, daar kenden ze hem vast wel.

Dat willen brigadier Hendrikus en agente Brenda wel, maar daar hebben ze een foto voor nodig.

Dat is geen probleem, maar... Mevrouw Peters wijst op de rollator. Als zij zelf moet zoeken, kan het weleens gaan duren, niet? Op de kamer van Henk ligt vast wel iets wat ze kunnen gebruiken. Brigadier Hendrikus wisselt een blik van verstandhouding met zijn collega Brenda en staat op.

Lang hoeft hij niet in Henks spullen te rommelen. In de bureaulade van Henk vindt hij een hele map foto's. Van een man. En een hoop vrouwen. Geen van die personen heeft kleren aan, op één na, een man in toga onder de afbeelding van staatshoofd Beatrix. Onbruikbaar voor een opsporingsactie. Hij kiest ten slotte voor een naaktfoto van de man en knipt de onderzijde eraf.

Dat bespaart iedereen een hoop verlegenheid. Hij kijkt nog even in de andere lades. Hij vindt er een verzameling pornoboekjes en een vreemd kledingstuk, een string in de vorm van een papegaaienpop. Of andersom, nou ja, van dat soort rariteiten heeft hij geen verstand.

Mevrouw Peters geeft geen krimp wanneer ze de halve foto ziet. Ja, dat is haar zoon Henk, heel herkenbaar. Die foto mag hij gerust meenemen.

Voor de zekerheid laat de brigadier haar meteen maar een toestemmingsformulier tekenen. Als deze vermissing onverhoopt toch een geval voor landelijke opsporing wordt, dan kunnen ze deze foto gebruiken voor een opsporingsbericht. Ze wensen de moeder sterkte, beloven contact op te nemen zodra ze iets over Henk horen en vertrekken.

Buiten overleggen ze kort wat er nog valt te doen. Eigenlijk zien ze maar één spoor dat ze op dat moment kunnen volgen. Volledigheidshalve rijden ze dus naar het bureau van de spoorwegpolitie. De operationele chef herkent Henk meteen van de foto en hij weet ook te vertellen dat de vermiste zijn VW Golf meestal tegenover het trein- en busstation parkeert, vlak voor Hotel Haarhuis. Hij zegt toe de melding aan zijn personeel door te geven. De auto van Henk Peters staat niet voor Hotel Haarhuis, constateert het politieduo in het voorbijgaan.

Dat moet voorlopig genoeg zijn.

Altijd vrolijk, altijd glimlachen

Dinsdag 5 mei 2009 – Bijna een week na zijn verdwijning is Henk Peters nog steeds niet opgedoken. Zijn moeder heeft niets meer van hem gehoord en ook op zijn werk is hij niet verschenen. Een week is lang genoeg om een nader politieonderzoek te starten. Is er iets bijzonders gebeurd op de dag van zijn verdwijning? Dat wil de politie van mensen in zijn omgeving weten. Om te beginnen wordt daarom een reconstructie van de 29e april gemaakt. Daaruit blijkt dat Peters 's ochtends zoals altijd met de auto naar zijn werk gaat. Henk is in dienst bij Permar, wat staat voor 'personenmarketing'. Het is een instelling die voor een aantal gemeenten in de regio de Wet sociale werkvoorziening uitvoert.

Peters werkt bij de zogeheten vliegende brigade van de afdeling Groen, wat inhoudt dat zijn ploeg bijspringt waar dat acuut nodig is voor het beheer en onderhoud van de groenvoorziening in de openbare ruimten. Die ochtend moet hij in zijn woonplaats Doorwerth aan het werk. Hij rijdt tegen acht uur naar het Total-tankstation aan de Van der Molenallee, een afstand van ongeveer een kilometer van zijn appartement aan de Chopinlaan.

Peters vraagt aan de manager van het tankstation of hij zijn VW Golf op het terrein mag parkeren. Geen probleem, ze kent hem goed. Henk is een vaste klant, hij tankt er minstens tweemaal per week.

Met enkele collega's loopt hij vervolgens naar zijn werkplek, die daar vlakbij ligt. Dat heeft de tankstationmanager later op de filmbeelden van de bewakingscamera's nagekeken. Alle mannen zijn gekleed in oranje hesjes.

Voor Henk zit het werk er tegen twaalven op want hij heeft een halve snipperdag opgenomen. Hij stapt in zijn Golf en rijdt naar huis. Onderweg ziet hij zijn moeder die net boodschappen heeft gedaan bij de Lidl, schuin tegenover het tankstation. Hij neemt haar met boodschappen en rollator mee en samen rijden ze door. Thuisgekomen laden ze eerst alles uit. Vervolgens gaan ze naar zus Diana die in de Witte Stad woont, een wijk in het nabijgelegen Renkum die zo genoemd wordt omdat alle huizen kalkmuren hebben en een grijs dak. Ze gaan er de verjaardag van het dochtertje Sharona vieren. Als cadeaus hebben ze een pyjama en kinderboeken meegenomen.

Bij Diana is het een zoete inval. Naast de familie van echtgenoot Driekus is ook haar andere zus Jannie en haar twee kinderen komen opdagen. Er is één bezoeker beroepshalve aanwezig. Het is een videohometrainster van Vilente, een zorginstelling die in allerhande diensten grossiert. Zij is op het feestje in de hoedanigheid van 'opvoedingsondersteuner'. Ze legt met een videocamera vast hoe er met de jarige wordt omgegaan. De vader van Sharona baalt behoorlijk van de aanwezigheid van deze ongenode gast en laat zijn ongenoegen duidelijk blijken.

Moeder Peters en zoon Henk komen rond een uur of één op het verjaardagspartijtje aan. De Vilente-medewerkster pakt haar camera nadat ze al twee uur lang met de kinderen aan de eetkamertafel heeft zitten knutselen, terwijl de rest van de feestgangers in de woonkamer bleef zitten. Nadat Henk en zijn moeder zijn binnengekomen, moet er bij de koffie en taart eerst enig oud zeer worden uitgesproken. Moeder Peters wordt voor de voeten gegooid dat ze niet op de verjaardag van Sharona's broertje is geweest. Het gesprek loopt een beetje uit de hand en de Vilente-medewerkster stopt daarom met filmen. Ze heeft nog wel een paar seconden de filmcamera gericht op Henk, die op dat moment de hand vastpakt van zijn jarige nichtje. Misschien is het hiervoor dat het meisje later een standje van haar vader krijgt. Afgesproken was namelijk dat ze 'niet te lief zou doen tegen ome Henk'. Op de film is verder te zien dat Henk Peters op

de dag van zijn verdwijning gekleed is in een zwarte jas met een zwarte bontkraag en een zwart shirt.

Na het vertrek van de videohometrainster komt de stemming er die middag toch nog in. Het werd zelfs ‘supergezellig’, volgens echtgenoot Driekus. Er verschijnen drank en chips op tafel, kortom, een ouderwetse verjaardag. Henk en zijn moeder blijven daarom langer dan normaal. Ze gaan pas halverwege de middag weg. De moeder zelfs met tegenzin, maar Henk is dan al een tijdje ongedurig. Hij heeft nog van alles te doen, zegt hij.

‘Schiet op, ik moet weg,’ kondigt hij aan, met de gejaagdheid die zijn familie wel van hem kent.

Na het verjaardagspartijtje gaan Henk en zijn moeder naar huis. Hij werkt daar een avondmaaltijd weg en vertrekt weer. Waarheen zegt hij niet. Tegen zijn gewoonte in laat hij zijn bankpas, zijn identiteitskaart en zijn portemonnee, met veertig euro erin, thuis liggen.

Volgens verschillende getuigen is Henk Peters aan het eind van de middag op station Arnhem Centraal. Een steward van Vitesse die Henk normaliter tegenkomt wanneer hij de supportersbussen naar Gelredome begeleidt, maakt op die 29e april een praatje met Henk.

‘Henk was ongewoon openhartig,’ verklaart hij. ‘Hij gaf aan dat hij “in een dippie” zat en dat hij een paar problemen had.’

Maar verder: ‘Altijd vrolijk, altijd glimlachen,’ verklaart deze getuige, ‘altijd een praatje maken.’

Een toiletjuffrouw bij wie Peters vaste klant is, spreekt hem die middag ook. Henk vertelt haar over zijn plannen om de volgende dag naar Apeldoorn te gaan en daar foto’s te maken van de koninklijke familie. Hij is er vol van, het Oranjehuis is hem aan het hart gebakken. Als ze naar zijn trouwplannen informeert, loopt Henk lachend weg. Ze herinnert zich dat hij een tikkeltje achteloos zei: ‘Dat komt nog wel.’

Ook twee klanten met wie hij vaak koffie drinkt in de broodjeszaak C’est du Pain, hebben hem die middag gesproken. ‘Henk